

Política circular, litigis en cadena

Camps prioritzà la relació amb el murcià Valcárcel en fracassar l'Eix de la Prosperitat, amb Matas i Aguirre. Tots quatre tenen avui problemes seriosos.

No parla amb José Montilla, com tampoc no ho va fer amb Pasqual Maragall. No parla amb Marcel·lí Iglesias, que maleeix perquè “permet que l'aigua de l'Ebre se'n vaja a la mar”. No parla amb José María Barreda, i fins i tot l'amenaça, perquè vol que el transvasament Tajo-Segura tinga data de caducitat. No parla amb Francesc Antich, per bé que representa una de les tres branques del difunt *Eix de la Prosperitat*, l'entesa que integrava “tres comunitats que pràcticament sumem un terç del PIB espanyol”. De les autonomies limítrofes, el president Francisco Camps només es comunica amb la murciana. Ramón Luis Varcárcel i ell conformen, segons que diuen l'un i l'altre, una “parella de fet”.

Corrupció a les illes Balears, corrupció a Múrcia, corrupció a Madrid i, de retruc, corrupció al País Valencià. Els únics governs ‘amics’ de Francisco Camps, i el seu executiu mateix, aquells que un dia, efímerament, representaren l'‘Eix de la Prosperitat’, es troben contra les cordes.

Però de la tardor ençà, tot i continuar veient-se amb Valcárcel, Camps li ha fet el salt. Ha estret lligams amb la presidenta madrilenya, Esperanza Aguirre, ni que siga per controlar-se mútuament dins la cursa successòria que trepitja els talons

de Mariano Rajoy, i han revifat alhora l'esperit iniciàtic de l'*Eix de la Prosperitat*: collar de la mà el govern de José Luis Rodríguez Zapatero.

Camps i Aguirre es reuniren a València el 15 de juny del 2004, 60 dies després

GENERALITAT VALENCIANA

GENERALITAT VALENCIANA

de la presa de possessió del lleonès, i van acordar de pressionar-lo perquè l'alta velocitat unira el 2007 la capital del Túrria i Madrid. En aquell moment ni tan sols hi havia en obres l'1% del traçat ferroviari. Això a banda, també van comprometre's a col·laborar recíprocament en l'organització de la 32a Copa de l'Amèrica i dels jocs olímpics que Madrid aspirava a organitzar el 2012, unes sinergies que s'han renovat amb vista a la 33a cursa de vela i als possibles jocs del 2016.

A la cimera en qüestió, Camps i Aguirre van anunciar que la següent trobada seria a les Illes i tindria d'amfitrió de luxe Matas, i així fou: al castell de Bellver de Palma, el 12 de juliol, quan feia 97 dies que Zapatero havia aterrat a la Moncloa, el trident es batejava amb pompositat l'*Eix de la Prosperitat*. Pocs dies abans de la cita, la Generalitat Valenciana havia denunciat l'estat espanyol davant la Unió Europea per la derogació del transvasament de l'Ebre, i a Mallorca Camps va condecorar el primer "Ambaixador de la Comunitat Valenciana" de la història: Jaume Matas. El títol honorífic recompensava la seua defensa aferrissada del transvasament. Camps havia signat la designació set mesos i mig abans, al *Diari Oficial de la Comunitat Valenciana* del 5 de desembre.

Amb el guardó diplomàtic acabat d'estrenar, Matas, una setmana després, va agafar un vol cap a Barcelona i va entrar al Palau de la Generalitat. A l'eixida va fer públic que les Illes formarien part de l'euroregió que patrocinava el català, "en pla d'igualtat i de cooperació". Matas considerava que es tractava d'una "ini-

ciativa molt important i que pot tenir resultats molt profitosos; creiem que hi ha molts camps de connexió dins d'aquesta euroregió, que pot tenir una projecció econòmica, cultural i europea". Eduardo Zaplana, des de la llunyania –de València i de Camps, però encara amb un ull posat al seu antic regne–, destacava el "sentit comú extraordinari" i la "confiança" que li transmetia la decisió presa per Matas. Camps, en canvi, proclamava que "les euroregions no són la nostra estratègia, nosaltres apostem per la centralitat". Al rerefons, en realitat, batejava el desig de marcar terreny amb Catalunya i d'esbombar discursos latents, quan calguera. Aquell parell d'anys que Camps va obsedir-se a demanar l'AVE a Madrid –una infraestructura ja engegada i que els governs d'Aznar no havien prioritzat–, els va perdre en la justificació d'un arc mediterrani potent. Una demanda que no va brandar fins que els empresaris valencians no li van fer veure la marginalitat que esperava al País Valencià si no s'apostava molt fort per la connexió amb la frontera de l'estat francès a través de Barcelona. Aleshores Camps va erigir-se en el garant que els valencians serien la "centralitat" absoluta, gràcies a la seua posició al bell mig de l'*Eix de la Prosperitat* i de l'arc mediterrani, arc que Camps estén fins a Màlaga.

Eix? Prosperitat? Quina? Més enllà d'alguna referència concreta a les Corts en aquella etapa primigènica, Camps no ha parlat mai més de l'*Eix de la Prosperitat*. Si de cas, l'abril del 2006, amb motiu d'un esmorzar informatiu que va prota-

gonitzar al Fòrum Europa, a Madrid, on recordà la "força" dels tres territoris. A l'auditori hi havia, cal tenir-ho en compte, Aguirre i Matas... I tot seguit només va reunir-se amb la presidenta. L'illenc ja havia deixat clar que era zaplanista.

Comptat i debatut, doncs, l'única cimera oficial entre tots tres presidents va esdevenir-se el dia de la constitució de l'*Eix*. N'hi va haver una altra, el 19 d'octubre del 2004, però aleshores també van ser-hi convidats els dirigents del PP de Galícia, Castella-Lleó, la Rioja i Múrcia, la comunitat que acollí el conclave. La Fundació Comunitat Valenciana Regió Europea, dependent de la Generalitat, va informar que era "la tercera reunió de l'anomenat Eix de la Prosperitat". Quedava clar, per tant, que *prosperitat* era sinònim d'àrea governada pel PP. "Representem gairebé la meitat de població i del PIB de tot Espanya", van sentenciar.

¡Múrcia, qué hermosa eres! La mort política de Matas, la repetició del pacte de progrés, va implicar la caiguda en desgràcia de les Illes, que de colp van perdre la condició de "pròsperes".

Camps, siga com siga, ja feia temps que practicava el monocultiu exterior. Si eixia del límit geogràfic valencià era per a exigir aigua i defensar el model urbanístic propi a Brussel·les o per a entrevistar-se amb el murcià Valcárcel. Potser va ser aquella reunió del *megaeix* a Múrcia, que va obrir definitivament els ulls al cap del Consell i quan va veure clar que l'aliat natural dels valencians era Múrcia, "amb qui compartim tantes coses..."

A la investidura de Valcárcel del 2007,

GENERALITAT VALENCIANA

EFE

els únics dos presidents autonòmics que van acompanyar-lo com a gest de cortesia van ser justament Camps i Aguirre, i allà, a Múrcia, ambdós van sobtar tothom en anunciar que l'*Eix de la Prosperitat* quedava "reforçat": com si foren cromos, les Illes es bescanviaven per Múrcia.

L'allau de casos de corrupció –alcaldes engarjolats inclosos– no ha impedit que Camps mirara al sud com qui al seu dia mirava a Eldorado [vegeu EL TEMPS núm. 1.245]. Acumula més de seixanta trobades oficials amb Valcárcel en sis anys; l'última, la setmana passada.

La via madrilenya. Sense arribar a la promiscuïtat murciana, la relació amb la madrilenya Aguirre ha agafat embranzida des que el congrés estatal del PP va designar president un afèblit Rajoy. Una trobada a l'octubre, una altra al novembre, dues al desembre... I aturada general amb motiu del *cas Gürtel*, que té l'arrel a Madrid però que s'estén fins al País Valencià. Totes les cimeres han tingut com a seu Madrid, com passa des que, a les acaballes del 2005, Camps i Aguirre presentaren un fòrum anomenat "La España del Siglo XXI" que havia de tenir lloc el segon semestre del 2006 però que va fer figa. En aquella cita, la Generalitat va cedir a Madrid un lloc al consell d'administració del Port de València en la figura de Luis Armada, conseller d'Infraestructures madrileny.

D'aleshores ençà, les reunions han sovintejat: ara per a fer un intercanvi d'activitats culturals pròpies; ara per a dir que València és el "port de Madrid"; ara per a dir que València és "la platja de Madrid";

De l'octubre ençà, les trobades Camps-Aguirre s'han multiplicat, i sempre a Madrid. Visita a l'esvoranc de l'AVE, a la fira Logitrans... I a voltes, com si fora una predicció, sota lemes tan rotunds com ara "Destino compartido". A sota, una cimera de l'abril passat, també a Madrid.

ara per a acordar que la fira de logística Logitrans es farà de forma alterna a València i a Madrid, i sempre per a atacar de ple Zapatero: per la llei del tabac, per l'AVE, pels pressupostos de l'estat, per la manca de dotació policíaca... I en tots els casos, en tots tret d'un, s'han vist a Madrid. L'única ocasió en què Aguirre s'ha desplaçat a València –mitings i congressos del PP a banda– fou el 2007, quan va ser convidada per l'Associació Valenciana d'Empresaris.

Encara que Aguirre se sent més prope-
ra a Zaplana, ella i Camps comparteixen un model sanitari molt semblant –amb una creixent fusió d'allò públic i d'allò privat–, alts càrrecs que han treballat a

ambdues administracions –és el cas de Gotzone Mora, per exemple– i un ús exagerat dels mitjans de comunicació públics, sempre a favor dels interessos particulars. També, que no és poca cosa, ostentar el rècord de recurrència al greuge comparatiu envers Catalunya.

Una altra cosa que els uneix de fa anys –tot i que fins ara no ha estat notori– és la fecunda relació que tenen amb el *cas Gürtel*. Francisco Correa –cap de Special Events– i Álvaro Pérez, *el Bigotis* –cap d'Orange Market– s'han fet un fart de contractar obra pública sense concurs a ambdues administracions. Més de vint milions d'euros, en principi. I no sols això: paral·lelament es poden haver beneficiat dels seus contactes al PP valencià i madrileny –les dues autonomies més riques de les cinc que controla la formació– per tal d'establir una trama que en trauria profit mitjançant sucoses requalificacions urbanístiques i, fins i tot, en forma de llicències de TDT. Nou-rics que van passar del no-res a alternar amb els capitosts del partit de la gavina.

La feblesa de Rajoy feia intuir que el successor eixira de la terna integrada per Camps, Aguirre i l'alcalde de Madrid, Ruiz-Gallardón. El valencià, més gris que no la parella madrilenya, reunia el suport del PP *perifèric* –el gallec, el basc, l'andalús i el murcià–, amb els quals pot tenir molt ben encarat un hipotètic congrés extraordinari. Però la seua política circular ha acabat essent un autèntic cercle viciós. Matas, Valcárcel, Aguirre i ell mateix són a l'ull de l'huracà.

Victor Maceda